

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Γ. Χρ. Φούλια, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 17685/2018

Μεταξύ:

Μιχάλη Σπύρου

Παραπονούμενου

εναντίον

Νικόλα Νεοκλέους

Κατηγορούμενου

Ημερομηνία: 30.6.2022

Για τον παραπονούμενο: κ. Στ. Χριστοδούλου

Για τον κατηγορούμενο: κ. Μ. Αρμεύτης

Κατηγορούμενος: Παρών

ΑΠΟΦΑΣΗ

Το κατηγορητήριο της παρούσας υπόθεσης καταχωρήθηκε στις 21.12.2018 και περιλαμβάνει τις 3 πιο κάτω κατηγορίες τις οποίες μεταφέρω αυτούσιες:

ΕΚΘΕΣΗ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Πρώτη Κατηγορία

Εσκεμμένη υποκλοπή και/ή παρακολούθηση ιδιωτικής επικοινωνίας κατά παράβαση των άρθρων 2, 3(1)(α) και (β) του Νόμου 92(Ι)/96 ως ετροποποιηθεί, του άρθρου 29 του ΚΕΦ. 154, των άρθρων 15 και 17 του Συντάγματος και του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Ο κατηγορούμενος σε άγνωστη ημερομηνία εντός των ετών 2010, και 2011 στη Λεμεσό εσκεμμένα ηχογράφησε την ιδιωτική επικοινωνία του Παραπονούμενου μαζί του χωρίς την προτεραία γνώση και συγκατάθεση του Παραπονούμενου.

ΕΚΘΕΣΗ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Δεύτερη Κατηγορία

Εσκεμμένη αποκάλυψη σε άλλο πρόσωπο το περιεχόμενο ιδιωτικής επικοινωνίας γνωρίζοντας ότι η πληροφορία λήφθηκε από υποκλοπή ή παρακολούθηση ιδιωτικής επικοινωνίας κατά παράβαση των άρθρων 2, 3(1)(γ) του Νόμου 92(Ι)/96, του άρθρου 29 του ΚΕΦ. 154, των άρθρων 15 και 17 του Συντάγματος και του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Ο κατηγορούμενος την 24/12/2014 εσκεμμένα αποκάλυψε στην Αστυνομική Δύναμη Κύπρου το περιεχόμενο ιδιωτικής επικοινωνίας του Παραπονούμενου μαζί του γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι η πληροφορία λήφθηκε από υποκλοπή ή παρακολούθηση της ιδιωτικής επικοινωνίας του Παραπονούμενου μαζί του.

ΕΚΘΕΣΗ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Τρίτη Κατηγορία

Εσκεμμένη χρησιμοποίηση του περιεχομένου ιδιωτικής επικοινωνίας γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι η πληροφορία λήφθηκε από υποκλοπή ή παρακολούθηση ιδιωτικής επικοινωνίας κατά παράβαση των άρθρων 2, 3(1)(δ) του Νόμου 92(Ι)/96, του άρθρου 29 του ΚΕΦ. 154, των άρθρων 15 και 17 του Συντάγματος και του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ

Ο κατηγορούμενος την 24/12/2014 εσκεμμένα χρησιμοποίησε το περιεχόμενο ιδιωτικής επικοινωνίας του Παραπονούμενου προς το σκοπό να περιληφθεί και γνωστοποιηθεί το περιεχόμενο αυτής στην Αστυνομική Δύναμη Κύπρου γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι η πληροφορία λήφθηκε από υποκλοπή ή παρακολούθηση της ιδιωτικής επικοινωνίας του Παραπονούμενου μαζί του.

Ο κατηγορούμενος αρνήθηκε τις ως άνω κατηγορίες και ο παραπονούμενος προς απόδειξη της υπόθεσής του προσέφερε μαρτυρία ο ίδιος. Κατά την κυρίως εξέτασή του ο παραπονούμενος ισχυρίστηκε ότι ο κατηγορούμενος στις 24.12.2014 έδωσε μια κατάθεση στην αστυνομία στην οποία ανέφερε ότι ηχογράφησε μεταξύ τους τηλεφωνική επικοινωνία. Ισχυρίστηκε ότι μετά την εν λόγω κατάθεση του κατηγορούμενου καταχωρήθηκε εναντίον του ποινική υπόθεση στα πλαίσια της οποίας ο δικηγόρος του έλαβε το μαρτυρικό υλικό στο οποίο περιλαμβάνονταν και η ως άνω κατάθεση του κατηγορούμενου. Η εν λόγω κατάθεση κατατέθηκε ως τεκμήριο 1. Ισχυρίστηκε ότι ο ίδιος καταδικάστηκε στην ποινική υπόθεση που καταχωρήθηκε εναντίον του και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης με αναστολή. Ισχυρίστηκε επίσης πως δεν γνώριζε ότι το περιεχόμενο της επικοινωνίας του με τον κατηγορούμενο ηχογραφήθηκε και πως ουδέποτε συγκατατέθηκε για τούτο. Ο παραπονούμενος κατέθεσε επίσης ως τεκμήρια 2 και 3 αντίγραφα εγγράφων τα οποία ο κατηγορούμενος καταχώρησε στα πλαίσια της αγωγής του Ε. Δ. Λεμεσού 10/2019 την οποία ο ίδιος προωθεί εναντίον του κατηγορούμενου. Ισχυρίστηκε ότι πληροφορήθηκε για τις παράνομες ηχογραφήσεις μετά που κοινοποιήθηκε στον τότε δικηγόρο του το μαρτυρικό υλικό της ποινικής υπόθεσης που καταχωρήθηκε εναντίον του. Το 2018 ζήτησε από τον τότε δικηγόρο του να καταγγείλουν το συμβάν και αυτός του είπε πως είναι εις γνώση της Αστυνομίας αλλά όταν διαπίστωσε ότι η Αστυνομία αδρανούσε αποφάσισε να προχωρήσει με την καταχώρηση της παρούσας υπόθεσης.

Κατά την αντεξέτασή του ο παραπονούμενος ισχυρίστηκε ότι γνώριζε τον κατηγορούμενο ο οποίος ήταν διαιτητής επειδή ο ίδιος ήταν μέλος της Επιτροπής Διαιτησίας της Κ.Ο.Π. Ισχυρίστηκε ότι κατόπιν συμβουλής του τότε δικηγόρου του παραδέχθηκε ορισμένες από τις κατηγορίες που περιλαμβάνονταν στο κατηγορητήριο της υπόθεσης η οποία είχε καταχωρηθεί εναντίον του.

Ισχυρίστηκε επίσης ότι περί τα μέσα του 2015 άκουσε κάποιες από τις ηχογραφήσεις σε κάποιο τηλεοπτικό κανάλι. Ισχυρίστηκε ότι παραιτήθηκε από την ως άνω Επιτροπή στις 10.11.2011 για να διεκδικήσει τη θέση Δημοτικού Συμβούλου στις Δημοτικές εκλογές που έγιναν τότε και πως η παραίτησή του δεν είχε καμία σχέση με τις κατηγορίες που εκκρεμούσαν εναντίον του. Ισχυρίστηκε επίσης ότι από την κατάθεση του κατηγορούμενου προκύπτει πως ο ίδιος αποκάλυψε στην Αστυνομία το περιεχόμενο της επικοινωνίας τους που είχε υποκλέψει καθώς επίσης και ότι το χρησιμοποίησε.

Μετά που το Δικαστήριο έκρινε ότι είχε αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του κατηγορούμενου ώστε να υποχρεώνεται να προβάλει την υπεράσπισή του ο κατηγορούμενος επέλεξε το δικαίωμα τη σιωπής και κάλεσε 1 μάρτυρα υπεράσπισης.

Ως Μ.Υ.1 κατέθεσε ο δικηγόρος κ. Θωμάς Παλάοντας ο οποίος κατά την κυρίως εξέτασή του ισχυρίστηκε ότι χειρίστηκε εκ μέρους του κατηγορούμενου την υπεράσπισή του στην αγωγή που ο παραπονούμενος είχε καταχωρήσει εναντίον του. Καταχώρησε ως τεκμήρια 4 και 5 αντίστοιχα την ένορκη δήλωση αποκάλυψης εγγράφων και τον ονομαστικό κατάλογο μαρτύρων που ο παραπονούμενος καταχώρησε στην αγωγή 10/2019 του Ε. Δ. Λεμεσού.

Κατά τη σύντομη αντεξέτασή του ο Μ.Υ.1 ισχυρίστηκε ότι ετοίμασε την υπεράσπιση του κατηγορούμενου στην ως άνω αγωγή βασιζόμενος σε όσα του ανέφερε ο κατηγορούμενος χωρίς όμως να μπορεί να θυμηθεί περισσότερες λεπτομέρειες.

Μετά που ολοκληρώθηκε η ακρόαση της υπόθεσης αυτή ορίστηκε για αγορεύσεις. Οι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τις θέσεις και εισηγήσεις τους. Ο κ. Χριστοδούλου εισηγήθηκε

ότι αποδείχθηκαν πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας τα επίδικα αδικήματα και κάλεσε το Δικαστήριο να κρίνει ένοχο τον κατηγορούμενο.

Ο κ. Αρμεύτης από την άλλη πλευρά εισηγήθηκε ότι ο παραπονούμενος δεν είναι αξιόπιστος μάρτυρας και πως η κατάθεση του κατηγορούμενου η οποία κατατέθηκε ως τεκμήριο 1 δεν πρέπει να γίνει αποδεκτή ως μαρτυρία αφού αποτελεί παραβίαση του δικαιώματος της μη αυτοενοχοποίησης του κατηγορούμενου. Εισηγήθηκε επίσης ότι υπήρξε καθυστέρηση στην καταχώρηση της παρούσας υπόθεσης η οποία παραβίασε το συνταγματικώς κατοχυρωμένο δικαίωμα του κατηγορούμενου να διαγνωστεί η ποινική του ευθύνη εντός ευλόγου χρόνου. Εισηγήθηκε επίσης ότι στην παρούσα υπόθεση η οποία εκκρεμεί μεταξύ ιδιωτών δεν μπορεί να εφαρμοστεί ο επίδικος νόμος τον οποίο επικαλείται ο παραπονούμενος επειδή αυτός θεσπίστηκε για την προστασία του πολίτη από καταχρηστικές ενέργειες των αρχών του κράτους και πιο συγκεκριμένα της Αστυνομίας ή των Μυστικών Υπηρεσιών.

Έχω εξετάσει με πολύ προσοχή τα όσα οι ευπαίδευτοι δικηγόροι των διαδίκων εισηγήθηκαν και θα κάνω αναφορά σε αυτά όπου είναι αναγκαίο.

ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ

Σχετικός με τα επίδικα θέματα της παρούσας υπόθεσης είναι ο Ν.92(Ι)/1996 ως ίσχυε κατά τον επίδικο χρόνο πριν τις τροποποιήσεις του από τους Νόμους 216(Ι)/2015 και 13(Ι)/2020. Στο άρθρο 2 του εν λόγω νόμου ως ίσχυε τότε δίδονταν μεταξύ άλλων ο ορισμός των πιο κάτω εννοιών:

«ηλεκτρονική, μηχανική, ηλεκτρομαγνητική, ακουστική ή άλλη συσκευή ή μηχανήμα» σημαίνει οποιαδήποτε συσκευή ή μηχανήμα που χρησιμοποιείται ή μπορεί να χρησιμοποιηθεί για υποκλοπή ή παρακολούθηση ιδιωτικής επικοινωνίας, ...

“Ιδιωτική επικοινωνία” σημαίνει οποιαδήποτε προφορική επικοινωνία ή οποιαδήποτε τηλεπικοινωνία γίνεται από πρόσωπο κάτω από περιστάσεις κατά τις οποίες είναι λογικό το πρόσωπο αυτό να αναμένει ότι δε θα υποκλαπεί ή θα παρακολουθηθεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, εκτός από εκείνο το οποίο σκοπεύεται να λάβει την επικοινωνία αυτή και περιλαμβάνει τη ραδιοεπικοινωνία και την ενσύρματη επικοινωνία

“παρακολούθηση” σημαίνει την ακουστική ή άλλως πως λήψη του περιεχομένου οποιασδήποτε ιδιωτικής επικοινωνίας με τη χρήση οποιασδήποτε ηλεκτρονικής, μηχανικής, ηλεκτρομαγνητικής, ακουστικής ή άλλης συσκευής ή μηχανήματος και περιλαμβάνει ακρόαση, μαγνητοφώνηση ή οποιασδήποτε άλλης μορφής καταγραφή ή λήψη του περιεχομένου της επικοινωνίας αυτής είτε στο σύνολο είτε εν μέρει είτε ως προς την ουσία είτε τη σημασία ή την έννοια ή το σκοπό της

“υποκλοπή” σημαίνει παρακολούθηση ιδιωτικής επικοινωνίας κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος Νόμου»

Το άρθρο 3 του Ν.92(Ι)/1996 ως ίσχυε τότε ποινικοποιούσε τις ακόλουθες συμπεριφορές:

3.-(1) Εκτός όπου ειδικά προβλέπεται διαφορετικά στο παρόν Μέρος, κάθε πρόσωπο το οποίο

(α) Εσκεμμένα υποκλέπτει ή παρακολουθεί ή αποπειράται να υποκλέψει ή να παρακολουθήσει ή προκαλεί ή επιτρέπει ή εξουσιοδοτεί οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο να υποκλέψει ή να παρακολουθήσει ή να αποπειραθεί να υποκλέψει ή να παρακολουθήσει οποιαδήποτε ιδιωτική επικοινωνία ή

(β) εσκεμμένα χρησιμοποιεί, αποπειράται να χρησιμοποιήσει ή προκαλεί ή επιτρέπει ή εξουσιοδοτεί οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο να χρησιμοποιήσει ή να αποπειραθεί να

χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε ηλεκτρονική, μηχανική, ηλεκτρομαγνητική, ακουστική ή άλλη συσκευή ή μηχανήμα, προς το σκοπό υποκλοπής ή παρακολούθησης οποιασδήποτε ιδιωτικής επικοινωνίας ή

(γ) εσκεμμένα αποκαλύπτει ή αποπειράται να αποκαλύψει σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο το περιεχόμενο οποιασδήποτε ιδιωτικής επικοινωνίας, γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι η πληροφορία λήφθηκε από υποκλοπή ή παρακολούθηση ιδιωτικής επικοινωνίας ή

(δ) εσκεμμένα χρησιμοποιεί ή αποπειράται να χρησιμοποιήσει το περιεχόμενο οποιασδήποτε ιδιωτικής επικοινωνίας, γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι η πληροφορία λήφθηκε από υποκλοπή ή παρακολούθηση ιδιωτικής επικοινωνίας,

είναι ένοχο αδικήματος και σε περίπτωση καταδίκης υπόκειται σε φυλάκιση που δεν υπερβαίνει τα τρία χρόνια.

Σύμφωνα με το άρθρο 3(2) οι διατάξεις του εδαφίου (1) του πιο πάνω άρθρου δεν εφαρμόζονται στις 10 περιπτώσεις που ρητά αναφέρονται στις παραγράφους (α) έως (ι). Στην παράγραφο (α) αναφέρεται ότι δεν διαπράττει ποινικό αδίκημα το πρόσωπο το οποίο:

« (α) Έχει την προηγούμενη ρητή έγκριση για παρακολούθηση της ιδιωτικής επικοινωνίας από το πρόσωπο που προβαίνει στην επικοινωνία αυτή και από το πρόσωπο το οποίο σκοπεύεται να λάβει την επικοινωνία αυτή ή από το ένα από τα δύο σε περίπτωση άσεμνων, ενοχλητικών ή απειλητικών ανώνυμων τηλεφωνικών συνδιαλέξεων».

Έχοντας υπόψη μου ότι στο άρθρο 3(2)(α) χρησιμοποιούνται οι λέξεις «προηγούμενη ρητή έγκριση» κρίνω ότι για να μπορεί η υπεράσπιση αυτή να γίνει αποδεκτή πρέπει η έγκριση για την παρακολούθηση ή την πρόσβαση στο περιεχόμενο της συγκεκριμένης ιδιωτικής επικοινωνίας να δόθηκε από το πρόσωπο που είναι ο φορέας του δικαιώματος που προστατεύεται προς το

πρόσωπο το οποίο θα λάβει την επικοινωνία, να ήταν ρητή και να προηγήθηκε χρονικά της παρακολούθησης.

Κρίνω ότι η τελευταία εισήγηση του κ. Αρμεύτη μπορεί να εξεταστεί στο παρόν στάδιο, αφού σε περίπτωση που γίνει αποδεκτή και κριθεί ότι ο Ν.92(Ι)/1996 δεν τυγχάνει εφαρμογής στην επίδικη υπόθεση, αυτή η κατάληξη θα οδηγήσει σε ολοκλήρωση της υπόθεσης. Έχω μελετήσει τον επίδικο νόμο και έχω διαπιστώσει ότι το Μέρος ΙΙ έχει τίτλο «ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ Ή ΥΠΟΚΛΟΠΗ ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ». Στο άρθρο 3(1) του Νόμου υπό τον τίτλο «Αδικήματα» προβλέπεται ότι « ... κάθε πρόσωπο το οποίο (α) εσκεμμένα υποκλέπτει ή παρακολουθεί είναι ένοχο αδικήματος ...». Έχοντας υπόψη μου τα πιο πάνω κρίνω ότι ο νόμος δεν περιορίζει το ενδεχόμενο παραβίασης των προνοιών του μόνο στις περιπτώσεις που ο κ. Αρμεύτης εισηγήθηκε ήτοι από την Αστυνομία ή τις Μυστικές Υπηρεσίες και ως εκ τούτου κρίνω περαιτέρω ότι η ως άνω εισήγησή του δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή.

Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Η αξιολόγηση της μαρτυρίας είναι άρρηκτα συνυφασμένη με την αξιοπιστία του μάρτυρα. Είναι κατ' εξοχή έργο του πρωτόδικου δικαστηρίου το οποίο είχε την ευκαιρία να ακούσει τους μάρτυρες και να παρακολουθήσει τη συμπεριφορά τους στο εδώλιο του μάρτυρα. Έχει λεχθεί ότι η εντύπωση που ο μάρτυρας αφήνει στο Δικαστήριο είναι παράγοντας εξαιρετικής σπουδαιότητας για την κρίση της αξιοπιστίας του (*C. & A. Pelekanos Assoc. Ltd v. Πελεκάνου (1999) 1 Α.Α.Δ. 1273*) και πως οι γνώσεις του για τα επίδικα γεγονότα, οι αντιδράσεις και η συμπεριφορά του στο εδώλιο του μάρτυρα, σε συνδυασμό με τη μνήμη, την ειλικρίνεια και τον τρόπο αφήγησης των γεγονότων, συνιστούν καθοριστικούς για την αξιοπιστία του παράγοντες.

Στην υπόθεση *Ομήρου ν. Δημοκρατίας (2001) 2 Α.Α.Δ. 506*, υποδείχθηκε ότι η αξιολόγηση της μαρτυρίας ενός μάρτυρα πρέπει να γίνεται με βάση το περιεχόμενο της, την ποιότητα και πειστικότητά της και τη σύγκριση της με την υπόλοιπη μαρτυρία, ενώ στην υπόθεση *Χριστοφή ν. Ζαχαριάδη (2002) 1 Α.Α.Δ. 401*, αφού επισημάνθηκε το γεγονός ότι η μαρτυρία θα πρέπει να προσεγγίζεται με πολλή προσοχή «γιατί συμβαίνει αναξιόπιστος μάρτυρας να προκαλεί ευμενή εντύπωση και αντίστροφα», λέχθηκε πως ο τρόπος που καταθέτει ένας μάρτυρας «συνιστά και εκδηλώνει την προσωπικότητά του. Οι πνευματικές και άλλες αρετές του μάρτυρα που εξωτερικεύονται μαζί με το αφηγηματικό μέρος της μαρτυρίας του προσδίδουν κατά κανόνα αξιοπιστία στη μαρτυρία».

Στην υπόθεση *Ανδρέας Γιάγκου Σάντης ν. Δέσποινας Χατζηβασιλείου κ.ά. (2009) 1 Α.Α.Δ 288*, τονίστηκε η αναγκαιότητα ακόμη και στην περίπτωση που μάρτυρας εντυπωσιάζει θετικά το Δικαστήριο, να καταγράφονται οι λόγοι της θετικής αυτής αποκόμισης ώστε να παραμένουν κατά νου καθόλη τη διάρκεια του έργου της αξιολόγησης της υπόθεσης ως ασφαλιστική δικλείδα για τη σφαιρική αντιμετώπιση της αξιολόγησης των διαδίκων και της μαρτυρίας τους.

Έχω παρακολουθήσει τους μάρτυρες στη ζωντανή ατμόσφαιρα της δίκης έχοντας την ευκαιρία να παρακολουθήσω τις αντιδράσεις τους, φυσικές ή αφύσικες, τον τρόπο που αντιδρούσαν, τη νευρικότητα ή την επιφυλακτικότητά τους ή την ιδιοσυγκρασία που εκδήλωναν, παράγοντες που σύμφωνα με τη νομολογία έχουν ιδιαίτερη σπουδαιότητα κατά την αξιολόγηση της μαρτυρίας, χωρίς βεβαίως να παραγνωρίζω ότι τα πιο πάνω στοιχεία μπορούν να προσδώσουν θετικότητα στη μαρτυρία ενός μάρτυρα αλλά δεν μπορούν να αποτελέσουν τον αποκλειστικό λόγο για την αποδοχή της μαρτυρίας του. Έχω επίσης κατά νου την αρχή ότι μάρτυρας μπορεί να γίνει πιστευτός μερικώς

ή ολικά και ότι δεν θεωρείται επιλήψιμη η επιλεκτική αποδοχή μέρους της μαρτυρίας ενός μάρτυρα (*Χρίστου v. Khoreva (2002) 1 A.A.Δ. 454*).

Έχω επίσης υπόψη μου ότι στην περίπτωση που ένας μάρτυρας δεν αντεξετασθεί επί όλων των ουσιαστικών γεγονότων τα οποία αμφισβητούνται, το Δικαστήριο θεωρεί - και το εκλαμβάνει - ότι η μαρτυρία του δεν αμφισβητήθηκε (*Frederickou Schools Co. Ltd κ.ά. v. Acuac Inc. (2002) 1 A.A.Δ. 1527*).

Τέλος, στην υπόθεση *Κοινοτικό Συμβούλιο Παλαιόμυλου v. Έλλης Μιχαήλ Κτωρίδη (2007) 1 A.A.Δ. 204*, λέχθηκε ότι το Δικαστήριο καταλήγει στην απόφασή του λαμβάνοντας υπόψη του το σύνολο της ενώπιόν του μαρτυρίας ανεξαρτήτως της προέλευσής της.

Το πλήρες περιεχόμενο της μαρτυρίας βρίσκεται καταγεγραμμένο στα πρακτικά της υπόθεσης και μαζί με το περιεχόμενο των τεκμηρίων έχει μελετηθεί και λαμβάνεται υπόψη στο σύνολό του.

Αξιολογώντας τη μαρτυρία του παραπονούμενου κρίνω πως αυτή είχε συνοχή, ήταν λογική, δεν περιείχε αντιφάσεις και γίνεται αποδεκτή. Κρίνω επίσης ότι ο ισχυρισμός του πως ο κατηγορούμενος έδωσε στην Αστυνομία τη γραπτή κατάθεση τεκμήριο 1 πρέπει να γίνει αποδεκτός αφού αυτό το γεγονός δεν αμφισβητήθηκε από τον κατηγορούμενο. Ομοίως δεν αμφισβητήθηκε και επίσης γίνεται αποδεκτός και ο άλλος ισχυρισμός του ότι μετά την κατάθεση που έδωσε ο κατηγορούμενος στην Αστυνομία καταχωρήθηκε εναντίον του ιδίου ποινική υπόθεση στην οποία παραδέχθηκε και του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης με αναστολή. Περαιτέρω, αποδέχομαι ως λογικό και ειλικρινή τον ισχυρισμό του ότι πληροφορήθηκε για την ύπαρξη της κατάθεσης του κατηγορούμενου προς την Αστυνομία μετά την καταχώρηση της εναντίον του ποινικής υπόθεσης

στο μαρτυρικό υλικό της οποίας περιλαμβάνεται και το τεκμήριο 1, αφού με δεδομένο ότι η εν λόγω κατάθεση δόθηκε στις 24.12.2014, ήταν αντικειμενικά αδύνατο αυτή να είχε περιέλθει σε γνώση του παραπονούμενου πριν την εν λόγω ημερομηνία. Για τον ίδιο λόγο αποδέχομαι επίσης τον ισχυρισμό του ότι η παραίτησή του στις 10.11.2011 από την Επιτροπή Διαιτησίας της Κ.Ο.Π. έγινε για να κατέλθει ως υποψήφιος στις Δημοτικές Εκλογές εκείνου του έτους. Αποδέχομαι επίσης τον ισχυρισμό του ότι το έτος 2015 άκουσε σε κάποιο τηλεοπτικό σταθμό μέρος της επίδικης ηχογράφησης αφού λόγω της σπουδαιότητας που το εν λόγω συμβάν είχε για τον ίδιο είχε καλό λόγο να το ενθυμείται για να το αναφέρει στο Δικαστήριο.

Αναφορικά με τον Μ.Υ.1 κρίνω ότι η μαρτυρία του ήταν τυπική η οποία ως τέτοια δεν μπορεί να είναι επιβλητική για την επίλυση των επίδικων θεμάτων της παρούσας υπόθεσης. Η μαρτυρία του αφορά τα δικόγραφα και άλλα έγγραφα τα οποία κατατέθηκαν στα πλαίσια της αγωγής που καταχώρησε ο παραπονούμενος εναντίον του κατηγορούμενου στο Ε. Δ. Λεμεσού επ' αφορμή του ως άνω επίδικου περιστατικού και δεν έχει σχέση με τα όσα πράγματι έλαβαν χώρα ως γεγονότα της παρούσας υπόθεσης.

Κρίνω ότι αυτό το στάδιο της απόφασης είναι κατάλληλο για να εξεταστεί η άλλη εισήγηση του κ. Αρμεύτη ότι η κατάθεση του κατηγορούμενου δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή ως μαρτυρία επειδή λήφθηκε κατά παράβαση του δικαιώματός του για μη αυτοενοχοποίηση (*Δημοκρατία ν. Αβρααμίδου κ.ά. (2004) 2 Α.Α.Δ. 51*) και πως πρέπει να αγνοηθούν όσα ο κατηγορούμενος ανέφερε στην εν λόγω κατάθεση πριν από το χρονικό σημείο που του έγινε η επίσταση στον νόμο.

Δεν διαφεύγει της προσοχής μου πως όταν ο παραπονούμενος επιχειρήσει να καταθέσει ως τεκμήριο την ως άνω κατάθεση του κατηγορούμενου ο κ. Αρμεύτης ήγειρε ένσταση για το θέμα της

μη αυτοενοχοποίησης η οποία όμως απορρίφθηκε από το Δικαστήριο. Παρά την απόρριψη της ένστασής του σε εκείνο το στάδιο της δίκης κρίνω ότι το θέμα της αποδεκτότητας της επίδικης κατάθεσης παρέμεινε ανοικτό και δύναται να εξεταστεί στο τελικό στάδιο της δίκης. Προς τούτο αντλώ καθοδήγηση από τα πιο κάτω τα οποία αναφέρθηκαν στην υπόθεση **Δήμος Λεμεσού ν. Χριστοφίδη κ.ά. (1994) 2 Α.Α.Δ. 206** τα οποία κρίνω ότι τηρουμένων των αναλογιών τυγχάνουν εφαρμογής και στην παρούσα υπόθεση: « ... αν παρεισφρύσει ή γίνει δεκτή μαρτυρία που, σύμφωνα με τους κανόνες, στερείται αποδεικτικής αξίας δεν μπορεί ασφαλώς να υπάρξει καταδίκη. Έτσι η απουσία ένστασης όταν επιχειρείται παράθεση μαρτυρίας δεν απαλλάσσει το δικαστήριο της υποχρέωσης του να ενεργήσει πάνω σε νομικά επιτρεπόμενη μαρτυρία».

Για να εξετάσω το θέμα της αποδεκτότητας του τεκμηρίου 1 λαμβάνω υπόψη μου ότι αποτέλεσε κοινό έδαφος μεταξύ των διαδίκων ότι ο κατηγορούμενος στις 24.12.2014 έδωσε στην Αστυνομία την κατάθεση τεκμήριο 1. Κρίνω πως κρίσιμο για τους σκοπούς εξέτασης της ως άνω εισήγησης του κ. Αρμεύτη είναι το ακόλουθο απόσπασμα από τις σελίδες 6 και 7 της εν λόγω κατάθεσης το οποίο παραθέτω αυτούσιο:

«Για τούτα όλα που συμβαίνανε μίλησα με τον συνάδελφο μου τον Μάριο τον οποίο γνώρισα κατά εκείνη την περίοδο δηλαδή το 2010 στην Λευκωσία στις προπονήσεις που έκανα στο ΓΣΠ και Μακάρειο και του είπα ότι έχω ηχογραφήσει τον Μιχάλη Σπύρου που μου έλεγε τις οδηγίες και με συμβούλευσε και ο Μάριος ότι καλά κάμνω και να τα φυλάξω. Τις ηχογραφήσεις τις έκανα με μαγνητοφωνάκι που είχα για σκοπούς του Πανεπιστημίου και το οποίο το έβαλα δίπλα από το τηλέφωνο μου το οποίο είχα σε ανοικτή ακρόαση την ώρα που μιλούσα με τον Μιχάλη τον Σπύρου. Μετά τις ηχογραφήσεις μέσω καλωδίου που είχε το μαγνητοφωνάκι τα έβαλα στον ηλεκτρονικό μου υπολογιστή και μετά σε usb. Επίσης τα είχα μέχρι και σήμερα στον υπολογιστή μου και πριν

να έρθω τα έγγραφα ξανά σε usb και τα διέγραψα από τον υπολογιστή. Αν θέλετε ελάτε να ελέγξετε τον υπολογιστή μου που βρίσκεται σπίτι μου. Το usb που σου είπα ότι τα έγγραφα πάνω το έχω μαζί μου θα σου το παραδώσω και είναι μάρκας «t» χωρητικότητας 4gb» (Υπογραφή)

(Υπογραφή) Δεν είσαι υπόχρεος να πεις οτιδήποτε εκτός αν θέλεις να πεις αλλά οτιδήποτε πεις δυνατό να γραφεί και να δοθεί ως μαρτυρία εναντίον σου στο Δικαστήριο δηλαδή καταλαβαίνεις ότι οι ηχογραφημένες συνομιλίες, μεταξύ προσώπων χωρίς την συγκατάθεση τους έστω και αν το ένα από αυτά είσαι εσύ, είναι παράνομη και αντισυνταγματική και συνιστά ποινικό αδίκημα (Υπογραφή).

(Υπογραφή) Καταλαβαίνω τι μου λες αλλά κατάλαβε και εσύ την θέση μου. Δεν είχα τρόπο να προστατευτώ και ήταν ή να κάνω αυτό και να καταφέρω να τον διώξουν ή να υποκύψω σε ότι μου έλεγε ο Μιχάλης ο Σπύρου να κάνω. Έλα στην θέση μου να είσαι 21 ετών χωρίς δουλειά με μόνο εισόδημα την δισπασία και να μην έχεις άλλες επιλογές. Αν για αυτό θα με πάρετε δικαστήριο τότε καταλάβετε ότι θα υποκύπτουν όλοι οι δισπαστές αλλά και σε άλλες δουλειές άλλοι σε ότι τους πουν εκείνοι που έχουν την εξουσία για να τους προάγουν ή να τους δίνουν δουλειά. Εμένα η συνείδηση μου είναι καθαρή και ελπίζω ότι ο Γενικός Εισαγγελέας θα δει το θέμα μου ανθρώπινα. Να σου συνεχίσω την κουβέντα με το usb Εγώ παρέδωσα στον Μάριο ... το usb αλλά δεν ξέρω σε ποιο παρέδωσαν το usb που είχα γράψει πάνω τις ηχογραφήσεις. ...». (Υπογραφή Νικόλας Νεοκλέους).

Από την εξέταση της επίδικης κατάθεσης προκύπτει πως όταν ο αστυνομικός στον οποίο ο κατηγορούμενος έδωσε αυτή αντιλήφθηκε ότι με τις ως άνω αναφορές του ο τελευταίος ομολογούσε τη διάπραξη ποινικού αδικήματος του επέστησε την προσοχή του στον Νόμο. Προκύπτει επίσης πως ο κατηγορούμενος ευθύς αμέσως μετά επέλεξε να συνεχίσει αναφέροντας μάλιστα επί λέξει «Καταλαβαίνω τι μου λες ...». Κρίνω πως ο κατηγορούμενος αναφέροντας τα πιο πάνω εν γνώσει του και με ελεύθερη βούληση αποποιήθηκε της προστασίας που του παρέχει το δικαίωμα της μη

αυτοενοχοποίησης. Ο κατηγορούμενος ακόμα και μετά που του έγινε επίσημη διατηρούσε το δικαίωμα να αποσύρει όσα είχε αναφέρει μέχρι τότε αλλά παρά τούτο επέλεξε να συνεχίσει. Συνεπώς κρίνω ότι στη βάση των πιο πάνω δεδομένων η εν λόγω κατάθεση του κατηγορούμενου πρέπει να γίνει αποδεκτή αφού δεν παραβιάζει το δικαίωμα της μη αυτοενοχοποίησης του κατηγορούμενου και πως η περί του αντιθέτου εισήγηση του κ. Αρμεύτη δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή.

Έχοντας υπόψη μου τη μαρτυρία η οποία παρέμεινε αναντίλεκτη καθώς και αυτή την οποία αποδέχθηκα για τους λόγους που ανέφερα πιο πάνω τα ακόλουθα αποτελούν τα ευρήματα του Δικαστηρίου σε σχέση με τα επίδικα θέμα της παρούσας υπόθεσης: ο κατηγορούμενος στις 24.12.2014 έδωσε κατάθεση στην Αστυνομία στην οποία δήλωσε ότι μαγνητοφώνησε ιδιωτική επικοινωνία που είχε με τον παραπονούμενο. Προς τούτο χρησιμοποίησε ένα μαγνητοφωνάκι του για να καταγράψει αυτά που είπαν μεταξύ τους τα οποία ακούγονταν από το τηλέφωνό του το οποίο είχε σε ανοικτή ακρόαση. Όσα κατέγραψε τα μετέφερε στη συνέχεια από το μαγνητοφωνάκι του στον ηλεκτρονικό του υπολογιστή και στη συνέχεια σε usb το οποίο την ίδια ημέρα παρέδωσε στην Αστυνομία. Ένα άλλο usb με το ίδιο περιεχόμενο παρέδωσε στον Μάριο που αναφέρει στην κατάθεσή του. Μέρος της εν λόγω επικοινωνίας ο παραπονούμενος άκουσε σε τηλεοπτικό σταθμό περί τα μέσα του 2015. Στη βάση της ως άνω κατάθεσης του κατηγορούμενου καταχωρήθηκε εναντίον του παραπονούμενου ποινική υπόθεση στην οποία ο παραπονούμενος κρίθηκε ένοχος κατόπιν παραδοχής του. Ο παραπονούμενος ανέμενε ότι η Αστυνομία θα καταχωρούσε εναντίον του κατηγορούμενου ποινική υπόθεση αλλά όταν διαπίστωσε ότι δεν το είχε πράξει μέχρι τότε στις 21.12.2018 καταχώρησε την παρούσα υπόθεση.

Έχοντας υπόψη μου πως ο κατηγορούμενος εσκεμμένα χρησιμοποίησε συσκευή, ήτοι μαγνητόφωνο για να μαγνητοφωνήσει την ιδιωτική επικοινωνία που είχε με τον παραπονούμενο κρίνω ότι ο παραπονούμενος έχει αποσείσει το αποδεικτικό βάρος το οποίο έφερε στους ώμους του και συνεπώς ο κατηγορούμενος κρίνεται ένοχος στην 1^η κατηγορία. Ομοίως κρίνω ότι αποδείχθηκαν τα συστατικά στοιχεία και των κατηγοριών 2 και 3 αφού ο κατηγορούμενος στις 24.12.2014 με την κατάθεση που έδωσε στην Αστυνομία εσκεμμένα αποκάλυψε στην Αστυνομία και χρησιμοποίησε την επικοινωνία του παραπονούμενου με τον ίδιο την οποία ο ίδιος ο κατηγορούμενος γνώριζε ότι είχε υποκλέψει από τον παραπονούμενο παραδίδοντας σε αυτή το usb στο οποίο είχε μεταφέρει την εν λόγω επικοινωνία.

Παρά την ως άνω κρίση μου ότι αποδείχθηκαν τα συστατικά στοιχεία των επίδικων κατηγοριών κρίνω περαιτέρω ότι η παρούσα υπόθεση δεν ολοκληρώνεται εδώ αφού πρέπει να εξεταστεί και η άλλη εισήγηση του κ. Αρμεύτη πως υπήρξε καθυστέρηση εκ μέρους του παραπονούμενου στην καταχώρηση της παρούσας υπόθεσης η οποία παραβίασε το συνταγματικώς κατοχυρωμένο δικαίωμα του κατηγορούμενου να διαγνωστεί η ποινική του ευθύνη εντός ευλόγου χρόνου.

Το άρθρο 30.2 του Συντάγματος που είναι παρόμοιο με το άρθρο 6.1 της Ε.Σ.Δ.Α. προνοεί τα ακόλουθα:

«Έκαστος, κατά την διάγνωσιν των αστικών αυτού δικαιωμάτων και υποχρεώσεων ή οιασδήποτε κατ' αυτού ποινικής κατηγορίας, δικαιούται ανεπηρέαστου, δημοσίας ακροαματικής διαδικασίας εντός ευλόγου χρόνου, ενώπιον ανεξαρτήτου, αμερολήπτου και αρμοδίου δικαστηρίου ιδρυομένου διά νόμου».

Στην υπόθεση *Γενικός Εισαγγελέας ν. Καπού (2004) 2 Α.Α.Δ. 127* λέχθηκε ότι:

«Τόσο η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων όσο και η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου θεωρεί το δικαίωμα για δίκη εντός ευλόγου χρόνου ως εξαιρετικής σημασίας για την ορθή, αποτελεσματική και αξιόπιστη απονομή της Δικαιοσύνης. Ευθύνη προς τούτο φέρει το κράτος που είναι υπεύθυνο για την καλή οργάνωση του δικαστικού συστήματος ούτως ώστε να επιτυγχάνεται η εκδίκαση τόσο των πολιτικών υποθέσεων και ιδιαίτερα των ποινικών υποθέσεων μέσα σε εύλογο χρόνο. (Βλέπε: *König v. Germany (1978) 2 E.H.R.R. 170* και *Sussman v. Germany [1998] 25 E.H.R.R. 64*). Εξάλλου με το Άρθρο 35 του Κυπριακού Συντάγματος επιβάλλεται υποχρέωση σε κάθε μια από τις τρεις εξουσίες, τη νομοθετική, την εκτελεστική και τη δικαστική όπως διασφαλίζουν την αποτελεσματική εφαρμογή των διατάξεων του μέρους II «Περί των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και Ελευθεριών».

Στην υπόθεση *Καυκαρής ν. Δημοκρατίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 203*, ο Δικαστής Πικής ως ήταν τότε, μετέπειτα Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου, συνοψίζοντας τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για τον καθορισμό του μέτρου για το εύλογο του χρόνου στη σελ. 222 ανέφερε τα εξής:

«Η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων υποστηρίζει, όπως υποδεικνύεται, ότι στον καθορισμό του μέτρου για το εύλογο του χρόνου για την ολοκλήρωση της ποινικής διαδικασίας, με αφετηρία την ημέρα σύλληψης του κατηγορουμένου, λαμβάνονται υπόψη τα περιστατικά και το περίπλοκο της υπόθεσης, η συμπεριφορά των ανακριτικών και δικαστικών Αρχών, καθώς και εκείνη του κατηγορουμένου. Οι ίδιες αρχές υποστηρίζονται και από την απόφαση της δικαστικής επιτροπής του αγγλικού Ανακτοβουλίου (P.C.) στην υπόθεση *Bell v. DPP of Jamaica [1985] 2 All E.R. 585*, στην οποία ερμηνεύθηκαν οι πρόνοιες του άρθρου 20(1) του Συντάγματος της Ιαμαϊκής που αντιστοιχούν σε μεγάλο βαθμό με εκείνες που κατοχυρώνονται

από το άρθρο 30.2 του Κυπριακού Συντάγματος. Άξιες μνείας είναι επίσης οι παρατηρήσεις του Δικαστηρίου στην υπόθεση εκείνη ότι και σύμφωνα με τις αρχές του κοινού Δικαίου τα δικαστήρια έχουν συμφυή δικαιοδοσία να παρεμποδίσουν καθυστερήσεις στην εκδίκαση υποθέσεων που οδηγούν σε καταπιεστική (oppressive) μεταχείριση του κατηγορουμένου».

Στην υπόθεση *Procurator Fiscal v. Watson (2002) 4 All E.R. 1* (απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής του Ανακτοβουλίου) αναφέρθηκε ότι η προσέγγιση από το Δικαστήριο ενδεχόμενης παραβίασης του δικαιώματος για δίκη εντός εύλογου χρόνου θα πρέπει να αφορά τρεις παράγοντες και οι οποίοι θα πρέπει να εξετάζονται: (α) η πολυπλοκότητα της υπόθεσης, (β) η συμπεριφορά του κατηγορουμένου και (γ) ο τρόπος χειρισμού της υπόθεσης υπό τις διοικητικές και δικαστικές αρχές.

Στις ποινικές υποθέσεις ο καθορισμός του εύλογου χρόνου αρχίζει από την ημερομηνία της διατύπωσης της κατηγορίας μέχρι την ημερομηνία της τελικής εκδίκασης της, περιλαμβανομένης και της εξάντλησης της διαδικασίας της Εφέσεως (*Eckle v. Federal Republic of Germany 5 E.H.R.D. 1*).

Στην υπόθεση *Ευσταθίου v. Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 294* καθορίστηκε ότι η παραβίαση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται από το άρθρο 30.2 του Συντάγματος καθιστά τη διαδικασία άκυρη στην ολότητά της.

Περαιτέρω, στην υπόθεση *Γενικός Εισαγγελέας v. Κώστα Μέλιου Μενελάου (2004) 2 Α.Α.Δ. 223*, λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«Οι ίδιες αρχές επαναλαμβάνονται και στην πρόσφατη απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην υπόθεση *Pedersen and Baadgaard v. Denmark* (Application No. 49017/99), 19.6.2003. Στην πρόσφατη απόφαση του Δικαστηρίου των Λόρδων: *Attorney-General's Reference* (No.2/2001), δημοσιευμένη στους *Times Law Report*, 11.12.2003, αποφασίστηκε πως ποινική διαδικασία δυνατό να ανασταλεί γιατί υπήρξε παραβίαση της αρχής πως η εκδίκαση της υπόθεσης θα έπρεπε να περατωθεί σε εύλογο χρονικό διάστημα σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αλλά τούτο μπορεί να γίνει μόνο εφόσον δεν θα ήταν πλέον δυνατή η διεξαγωγή δίκαιης δίκης, ή για κάποιο πειστικό λόγο θα ήταν άδικο να προχωρήσει η δίκη εναντίον του κατηγορουμένου. Να θυμίσουμε επίσης πως η διακοπή της δίκης δεν είναι η μόνη και αποκλειστική θεραπεία που παρέχει το Δικαστήριο, όταν αποφανθεί πως η δίκη δεν περατώθηκε μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα. Ανάλογα με την περίπτωση, τέτοια διαπίστωση μπορεί να οδηγήσει και σε άλλου είδους θεραπεία π.χ. κατά την επιμέτρηση της ποινής σε ποινική δίκη στη μείωση της. Τέτοια θεραπεία, καθώς καταδεικνύει η νομολογία μας δόθηκε πολλές φορές».

Στην υπόθεση **Θεοχάρους v. Δημοκρατίας (2008) 2 Α.Α.Δ. 22** λέχθηκαν τα ακόλουθα αναφορικά με τις συνέπειες της παραβίασης του δικαιώματος ενός κατηγορουμένου να εκδικαστεί η υπόθεσή του εντός ευλόγου χρόνου:

«Από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην οποία στηρίζεται η δική μας επί του θέματος νομολογία, προκύπτει ότι η συνέπεια της παραβίασης του συνταγματικού δικαιώματος ενός κατηγορουμένου για εκδίκαση της υπόθεσης του μέσα σε εύλογο χρόνο δεν είναι τόσο αυστηρή όπως διατυπώθηκε στην **Ευσταθίου v. Αστυνομίας** (πιο πάνω) και υποθέσεις που ακολούθησαν την ίδια γραμμή. Προκύπτει ότι το θέμα πρέπει να εξετάζεται ανάλογα με την έκταση της παραβίασης και κατά πόσο ο κατηγορούμενος επηρεάστηκε στην

υπεράσπιση του. Εκεί δε που διαπιστώνεται τέτοια παραβίαση αυτή λαμβάνεται υπόψη σοβαρά ως μετριαστικός παράγοντας. Αυτό προκύπτει μεταξύ άλλων και από την υπόθεση *Beck v. Norway, Application No. 26390/95, ημερ. 26/9/01 (Final)* στην οποία ο κατηγορούμενος αντιμετώπισε κατηγορίες για σοβαρά αδικήματα απάτης, παράνομη έκδοση επιταγών εκ μέρους αναξιόχρεης εταιρείας και κατηγορίες σχετικά με Φ.Π.Α. (V.A.T.)».

Στην υπόθεση *Γενικός Εισαγγελέας v. Ηλία Ευσταθίου (2009) 2 Α.Α.Δ. 376*, τονίστηκε ότι η αργοπορία στην εκδίκαση, από μόνη της δεν οδηγεί αναπόφευκτα στην απαλλαγή ενός κατηγορουμένου. Η διαπίστωση της ενδεχόμενης παραβίασης του θεμελιώδους δικαιώματος ενός κατηγορουμένου για δίκη εντός ευλόγου χρόνου δεν εξετάζεται in abstracto αλλά συνυπολογίζονται και οι υπόλοιπες παράμετροι που τείνουν να οδηγήσουν σε αναζήτηση του ενδεδωμένου συμπεράσματος αν η δίκη ήταν μη δίκαιη.

Στην υπόθεση *M & Π ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟ ΑΓΙΟΣ ΜΑΜΑΣ ΛΙΜΙΤΕΔ v. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Ποινική Έφεση Αρ. 104/2019, ημερομηνίας 3.7.2020*, λέχθηκαν τα ακόλουθα:

« Το ζήτημα θα κριθεί με αναφορά αποκλειστικά στην ημερομηνία διάπραξης του αδικήματος και στην ημερομηνία καταχώρησης του κατηγορητηρίου, όταν δεν έχει προσφερθεί καμιά ή καμιά αποδεκτή εξήγηση για την καθυστέρηση.

....

Όταν ζήτημα κατάχρησης εξετάζεται με αναφορά στη καθυστέρηση στη καταχώρηση της ποινικής υπόθεσης, το υπόβαθρο για την εξέταση του είναι η διάσταση χρόνου μεταξύ της ημερομηνίας διάπραξης του αδικήματος της κατηγορίας, όπως αποκαλύπτεται από τις λεπτομέρειες του αδικήματος και η ημερομηνία της καταχώρησης του κατηγορητηρίου. Υπεισέρχονται στη συνέχεια και άλλες παράμετροι, όπως, για παράδειγμα, ο χρόνος εξιχνίασης, κατά πόσο ο κατηγορούμενος

απουσίαζε στο εξωτερικό ή στη περίπτωση ιδιωτικής ποινικής υπόθεσης τυχόν αντικειμενική αδυναμία του παραπονούμενου να προωθήσει τη δίωξη.

Ότι το αδίκημα της κατηγορίας δεν έχει παραγραφεί δεν αποτρέπει το Δικαστήριο από του να εξετάσει ζήτημα κατάχρησης. Αντίθετα, είναι με δεδομένο ότι το αδίκημα δεν παραγράφηκε που αποκτά σημασία η διαπίστωση κατάχρησης. Όπως αναφέρεται στη ΔΟΜΙΚΙ: «Η μη παραγραφή δεν εξισούται με ελευθερία άσκησης δίωξης οπότε το κρίνει πρόσφορο ο παραπονούμενος.».

Στα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης αφετηρία για την εξέταση του ζητήματος της κατάχρησης της διαδικασίας με αναφορά στην καταχώρησή της είναι ο χρόνος κατά τον οποίο ο παραπονούμενος πληροφορήθηκε για τη διάπραξη των επίδικων αδικημάτων από τον κατηγορούμενο. Τα πιο πάνω ο παραπονούμενος τα πληροφορήθηκε όταν περιήλθε στην κατοχή του η κατάθεση του κατηγορούμενου προς την Αστυνομία ημερομηνίας 24.12.2014 η οποία αποτελούσε μέρος του μαρτυρικού υλικού της υπόθεσης που καταχωρήθηκε εναντίον του μετά την ως άνω κατάθεση του κατηγορούμενου. Για την ακριβή ημερομηνία δεν προσφέρθηκε μαρτυρία. Με δεδομένη όμως την ημερομηνία της ως άνω κατάθεσης προκύπτει πως η καταχώριση της ποινικής υπόθεσης εναντίον του παραπονούμενου έγινε μεταγενέστερα. Κρίνω πως δεν αποτελεί κρίσιμο στοιχείο για το θέμα της καθυστέρησης στην παρούσα υπόθεση το γεγονός ότι η μαγνητοφώνηση έγινε κατά τα έτη 2010 και 2011 δεδομένου ότι αυτό αποκαλύφθηκε με την κατάθεση του κατηγορούμενου η οποία δόθηκε στις 24.12.2014 και τουλάχιστον μέχρι τότε ήταν αντικειμενικά αδύνατο να είχε περιέλθει σε γνώση του παραπονούμενου. Ο παραπονούμενος ισχυρίστηκε πως δεν προχώρησε νωρίτερα στη λήψη νομικών μέτρων εναντίον του κατηγορούμενου επειδή ο τότε δικηγόρος του τον διαβεβαίωνε πως το θέμα ήταν εις γνώση της Αστυνομίας η οποία θα προωθούσε σχετική υπόθεση. Όταν το έτος 2018 διαφάνηκε ότι αυτό δεν είχε συμβεί συμβουλευτήκε τον τωρινό δικηγόρο του ο οποίος τον συμβούλευσε να την προωθήσει όπως και τελικά έπραξε.

Κρίνω πως τα πιο πάνω φανερώνουν ότι δεν υπήρξε αδικαιολόγητη αδράνεια εκ μέρους του παραπονούμενου να προχωρήσει στην ποινική δίωξη του κατηγορούμενου. Ως εκ τούτου κρίνω ότι δεν παραβιάστηκε το συνταγματικώς κατοχυρωμένο δικαίωμα του κατηγορούμενου να διαγνωστεί η ποινική του ευθύνη εντός ευλόγου χρόνου και ως εκ τούτου ούτε αυτή η εισήγηση του κ. Αρμεύτη μπορεί να γίνει αποδεκτή.

Λόγω των πιο πάνω ο κατηγορούμενος κρίνεται ένοχος στις 3 κατηγορίες που αντιμετωπίζει.

(Υπ.)

Γιώργος Χρ. Φούλιας

Επαρχιακός Δικαστής

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής